

De Wildenborcher

Juni 2011

"Beste buurtgenoten"

"Wildenborchse schoonheid", daaraan werkte een grote vrijwilligersclub van jong en oud op 19 maart. Laten we het schoon houden met z'n allen, schrijft Noam.

Voorjaar 2011 had al vroeg zomerse dagen. In de bijdrage van Jennine komt het heerlijke voorjaarsgevoel tot uiting.

Een mooie zomer, daar hoopt Tetske in "Postvak In" op, en wij met haar.

Lucie sprak op een koude winterdag met Jan Kornegoor over het wonen en het bedrijf op de Mölle en het Möldershuis. Een hele geschiedenis vanaf 1840. Wat verandert er in zo'n lange tijd toch veel. Werkzaamheden worden steeds meer geautomatiseerd.

Internet, dat heeft ook een hedendaagse boer volop nodig.

De internetverbinding kan sneller als er een glasvezel aansluiting is.

U kunt aangeven dat u daar belang in stelt op www.buitengebiedopglasvezel.nl

Let maar eens op hoe vaak we in deze Wildenborcher van juni 2011 naar internet verwijzen: Bij de coachingspraktijk van Evert Kees. Voor het reageren op de oude foto waar Gerda namen bij zoekt. In "even voorstellen". Landrot noemt zelfs You Tube.

Door sneller internet ontstaan er ook veel andere mogelijkheden, misschien kunnen we dan zelfs de toneelvoorstelling op de computer volgen.....

De toneeluitvoering in april trok beide avonden een volle zaal in de Kapel, als u er niet was, kijk dan bij Erna's verslag en Johan's foto's.

Activiteiten in de Kapel zijn niet te vervangen door internet, we willen elkaar toch ook ontmoeten als buurtgenoten? En de vrijwilligers hebben tijdens de schoonmaak daarna nog extra kans om nieuwtjes uit te wisselen. Riek, Stien en Hermien vertellen er over.

Er werd twee keer een afscheidsdienst van een buurtgenoot in de Kapel gehouden:

Op 9 april stierf mevr. Hermien Berenpas-Eijerkamp, ze is 92 jaar geworden en woonde vanaf haar huwelijk in 1945 op boerderij "Koning" aan de Mosselseweg.

We wensen haar echtgenoot, dhr. Gerrit Berenpas, sterkte toe. En ook de familie.

Op 12 mei stierf mevr. Toos Pardijs-Nijhof, van haar leest u verderop een In Memoriam.

"Even voorstellen":

Rik en Jojanneke kwamen in oktober jl. aan de Galgengoorweg wonen.

Tilly heeft al lang een vakantiehuis aan de Molenweg, ze schrijft nu in een jubileumjaar.

Carey, geb. 12 december 2010, woont in Londen maar komt regelmatig hier bij opa.

Lynn werd op 10 januari 2011 geboren, ze staat samen met haar zusje Lyan op de foto.

Allemaal welkom in de buurt!

Bart vierde zijn 25ste verjaardag, hij staat deze keer op de foto in "Wissellijst".

De artikelenserie over fluitjes heeft de laatste aflevering bereikt, maar voor de duidelijkheid: Landrot blijft schrijven!

Jenny stuurde "kinderpraat". De inhoud van "Recept" moet eerst nog gezaaid worden.

Mariska en Julia interviewden hun buurvrouw Ria. Over het Oranjefeest merkt zij op: "ik keek mijn ogen uit en verbaasde me dat er zoveel vrijwilligers bij betrokken zijn". Dit en veel meer leest u in "Wie volgt...?". De volgende keer schrijven we over het Oranjefeest, nu maakt Erik in zijn tekening ons er al heel nieuwsgierig naar.

Het juninummer 2011 is overvol geworden. Misschien zocht u juist naar het vervolg van de brieven van de fam. Eggink door Gerda Rossel of naar WVC verhalen door Liesbeth? Er moest doorgeschoven worden.

Hartelijk dank voor ieders bijdrage.

Tot ziens op het Oranjefeest,
Namens de redactie, Joke Wiltink.

Redactiegegevens:

Onze telefoonnummers en E-mailadressen:

Joke Wiltink	55 67 48 - wiltwess@hetnet.nl
Reinier Klein Brinke	55 65 12 - reinierkleinbrinke@planet.nl
Lucie Bartel	55 65 33 - info@luciebartel.nl
Julia van Ditshuizen	51 86 04 - hugojulia@hetnet.nl
Mariska van Ditshuizen	55 44 21 - mariskavanditshuizen@hotmail.com

Als u de Wildenborcher niet hebt ontvangen, meld dit dan bij één van de redactieleden. Wij geven het door aan Erik Ebbink, hij coördineert de bezorging.

Inzenden kopij vóór 20 juli 2011

Naar wiltwess@hetnet.nl
Schoolhuisweg 2

Bijdrage Wildenborcher:

Uw bijdrage is welkom op:
bankrekening 3664.12.353 ten name van Kapel Wildenborch.

Wildenborchse schoonheid

Nee, sorry, dit artikel gaat niet over jou! Dit artikel gaat over hoe we de Wildenborch schoon houden! Dit mocht ik namelijk kort geleden zelf ervaren!

Hoe komt dit nou? Heel simpel: Eind februari belde Herman Wezinkhof op. Hij was op zoek naar vrijwilligers voor de jaarlijkse zwerfvuildag op 19 maart. Herman is o.a. de coördinator van deze actie in de Wildenborch. Herman vroeg of Rob of ik zin hebben mee te doen. We hebben natuurlijk meteen allebei JA gezegd. Ik vind het altijd leuk om iets te doen samen met buurtgenoten (Het is altijd gezellig!) én om bij te dragen aan de buurtschap.

We leven in een gemeenschap waar veel mensen aan bijdragen, ieder op zijn eigen manier: Sommigen treden op in de toneelvereniging, anderen schenken de koffie in, anderen maken de kapel schoon en weer anderen organiseren de oranjedagen of de vrouwenclub, schrijven stukken voor de Wildenborcher of brengen het rond, enz enz. Het is onmogelijk om alles wat hier gebeurt op te noemen. Dat de Wildenborch zo'n prettige leefomgeving is, komt volgens mij door... ons allemaal! We zorgen er met zijn allen voor!

Op zaterdag 19 maart stonden we dus om kwart voor negen op het kruispunt Galgengoorweg en Vennemansweg op onze buurman Jan Zweverink te wachten. Toen was het nog fris en grijs buiten. Plotseling zagen we in de verte iemand komen met handschoenen, een licht-reflecterend vestje en grijpstocken. We hebben hem even niet herkend, maar dit was Jan! Hij heeft van te voren alle voor deze actie nodige spullen van de gemeente

Bronckhorst gekregen en was er al klaar voor. Nadat we ook onszelf hebben omgetoverd tot professionele én opvallende schoonmakers, gingen we samen richting onze andere teamgenoten, Evert en Jarno Otten. Onderweg hebben we al het eerste zwerfvuil kunnen verzamelen.

Evert en Jarno stonden al op ons te wachten. Evert klom achter het stuur van zijn groene vrachtwagen, Rob en Jarno klommen achter aan één kant, Jan en ik aan de andere. Evert ging heel rustig rijden. Zo konden wij opletten of we iets in de berm zien en steeds heel hard "Stop!" roepen als we iets zagen. Dan sprongen we als een speer om het op te rapen en klommen weer op. En zoals ik altijd in de verkeerde rij sta bij de kassa van de supermarkt, zo was het ook hier: Het meeste zwerfvuil lag natuurlijk aan de kant van Jan en mij. We kregen het druk. Van dat af- en opspringen van de vrachtwagen kregen we het gelukkig warm.

Al gauw ontstond er een jolige sfeer van een schooluitje. We hadden er veel zin in en de vuilniszakken (Ook van de gemeente!) raakten steeds meer gevuld! Hier werden we blij van!

Na dat we een deel van onze route hebben schoongemaakt, was het tijd voor een koffiepauze bij de Zweverinks. Henny zette verse koffie en we kregen een plakje heerlijke koek erbij. Tot onze verbazing hoorden we dat ook de koek van de gemeente kwam! Heerlijk! Later hoorde ik dat de gemeente ook snoep heeft gebracht voor de kinderen die aan deze dag meededen. Wat leuk! Ondertussen vertelde Jan leuke verhalen uit de 18 (!!!) jaar die hij al aan deze actie meedoet! Geweldig, Jan!

Na de koffie scheen de zon. Het werd een heerlijke lente dag! De eerste! Nog vrolijker gingen we verder aan de slag, de rest van onze route uitkammen. Af en toe kwamen we

een ander team tegen. Want we waren echt niet het enige team, hoor! Naast ons, deden mee in verschillende teams ook Gijs van de Biggelaar, Boudewijn Brugman, Alma en Bart van der Schoot, Han Klein Ikkink, Paul van Ark met Romee en Indy, en natuurlijk de bijna voltallige familie Wezinkhof: Herman, Gerda, Renske én Boukje. Als we een ander team tegenkwamen konden we ervaringen uitwisselen, grapjes maken, vuilniszakken van de ene auto naar de andere

sjouwen enz. Iedereen was vrolijk en genot van het zonnetje én van het iets nuttigs doen samen voor de buurtschap.

Met zijn allen hebben we een enorm gebied in rap tempo schoongemaakt: Van de Mosselseweg én alle dwarswegen, achter langs het voetbalveld, Reeoordweg, Enzerinckweg, dwars over het grote veld, de Oude Borculoseweg, tot aan Almen, Heidepolweg, en dan de grotere wegen, Galgengoorweg, stukje Nijlandweg (gem. Bronckhorst) en natuurlijk... de Wildenborchseweg!

We hebben samen heel wat zwerfvuil opgeruimd, helaas vooral langs onze mooie Wildenborchseweg. Kunnen mensen hun vuilnis niet gewoon meenemen naar huis? Doen ze het thuis ook zo, gewoon op de grond gooien? Wat een zonde! Het resultaat mocht er hoe dan ook zijn: Tientallen rijk gevulde vuilniszakken met alles wat je maar kunt verzinnen: zakdoekjes, plasticzakjes, papiertjes, lege zakjes chips, sigarettenpakjes, plasticbekers, flesjes, een complete afvalzak van McDonald's, een radiator, één oude houten klomp en heel veel, maar dan echt heel veel, lege blikjes, vooral van die zoete en cafeïnevrije energiedranken! En ook veel wieldoppen. Volgens Bart zegt de oogst aan wieldoppen iets over de kwaliteit van de automerken. De meeste waren Renault...

Het was niet zo'n geslaagde actie geworden zonder de stimulerende reacties van buurgenoten: Iedereen die langs kwam rijden of fietsen zwaaide vrolijk en riep bemoedigende woorden naar ons toe. En sommigen hebben zelf al wat voorwerk voor ons gedaan: Johan Pardijs heeft een vuilniszak tegen een boom gezet langs de

Wildenborchseweg, vlak bij zijn huis, met een waar liefdesbriefje: "Vrijdag 18 maart, zwerfvuil verzameld tot aan de Reoordweg. Groetjes, Johan Pardijs". Wat leuk! Ook deze zak ging mee met de vrachtwagen.

Rond half een waren we klaar. We reden naar het Groendepot van Vorden, aan 't Hoge (De oude zuivering). Alle mensen die meededen aan deze zwerfvuildag (Ik schat: ongeveer 100 mensen!), kwamen daar bij elkaar. We konden daar de oogst weer kwijtraken. En dit niet alleen: In de lekkere lenteszon werden (Weer door andere vrijwilligers!) lange tafels en banken voor ons klaar gezet. Na een zeer korte toespraak van een wethouder, werden we daar door de gemeente getrakteerd op een drankje én een hapje, niet zomaar een hapje, maar een heerlijke boerenkool stampot mét worst van Bakker! Mevrouw Bakker stond, met versterking, flinke porties op te scheppen, en iedereen had, na een dag buiten actief te zijn, een gezonde trek! Volgens de verhalen waren er meer worsten dan mensen, zo'n stuk of 120, maar maak je geen zorgen: Ze waren allemaal gauw op!

Heel tevreden, lekker moe en met rode wangen (Door het zonnetje!), gingen we weer naar huis. Het meedoen aan deze dag heeft ons veel goeds gedaan. We merken ook dat het doorwerkt: Sindsdien letten we nog meer op zwerfvuil langs de weg (Jammer alleen dat we de dag daarna alweer nieuwe blikjes vonden...). Wat mij betreft is het voor herhaling vatbaar. Ik hoop dat onze hulp ook volgend jaar nodig zal zijn. Trouwens, pas veel later hoorde ik dat Herman op zoek was naar meer vrijwilligers omdat Reint Mennink niet van de partij was deze keer. Hij en Gerda gingen een welverdiend weekendje weg, cadeau dat Reint heeft gekregen voor zijn 65ste verjaardag. Nog vele gezonde jaren, Reint!

Na zo'n leuke en nuttige dag vrijwilligerswerk mét en vóór de buurt, wil ik, brutaal zoals ik soms ben, eindigen met tips voor buurtbewoners:

- Woon je hier pas sinds kort en zou jij ook iets willen doen voor de buurt? Als je maar lang genoeg laat merken dat je er open voor staat, dan komen er de kansen vanzelf!
- Ben jij actief in één van de vele verenigingen en commissies in de buurt? Vergeet alsjeblieft niet dat er heel veel mensen klaar staan om mee te helpen, ook op ad-hoc basis!
- En hoe dan ook laten we met zijn allen mensen die hier zwerfvuil weggooien erop aanspreken! Zo wordt de Wildenborch nog mooier!

Hartelijk groet,
Noam Shalgi

Kinderpraat

Gr. 4. "Als een plant geen water krijgt dan bloeit hij uit."

Gr. 4. Een leerling komt bij de leerkracht en vraagt: "Wat voor dag is het over drie dagen geleden?"

In Memoriam:

Toos Pardijs-Nijhof, † 12 mei 2011

Toos, geboren (1936) en opgegroeid op boerderij "Overbeek", woonde ook in haar huwelijk aan de Wildenborchseweg, dat was in het huis naast "t Lange End". Werkend in de tuin, zo herinner ik me Toos. Ze vertelde wel eens over de Wildenborchse buurt en over allerlei activiteiten waaraan ze deelnam. Al pratend zei ze: "Ik heb nu niet zoveel tijd, want ik moet zo meteen werken bij Bakker" Dit alles was in de periode dat Toos weduwe was. "Niet thuis zitten maar werken, dat kun je het beste doen". Zo "verwerkte" Toos letterlijk het plotselinge verlies van haar man Dik in 2004.

Toos was tweede dochter in het gezin Nijhof, waar ze een fijne jeugd heeft gehad. Ze trok veel op met haar oudere zus Gerritje, die ze Zus noemde. Haar lagere schooltijd bracht ze heel dicht bij huis door op de Prinses Julianaschool, ze begon er in oorlogstijd. Aansluitend ging ze naar de huishoudschool en leerde voor coupeuse. Zelf kleding maken deed ze graag, maar het werken in de tuin en koken hadden haar voorkeur. Tot haar trouwen met Dik (1962) werkte ze bij Hotel Bakker en daarna ook nog met tussenpozen. Ze kregen samen één zoon, Gerrit, voor wie ze nu moest zorgen. Op vakantie gaan had niet haar belangstelling, maar als Dik weg moest voor een motorevenement dan ging ze wel een paar dagen mee, ook naar het buitenland. De activiteiten in de buurt waar Toos aan deelnam waren o.a. de meisjesvereniging en toneel. Samen met Dik werd ze lid van de klootschiet- en kegelclub. Tot ze ziek werd was Toos fanatiek lid en tot het laatst toe vroeg ze wie er winnaar was geworden.

Drie jaar geleden begon de ziekte waar ze niet meer van is hersteld. Toos werd steeds zwakker. Ze werd opgenomen in een hospice, na drie maanden bleek dat zorg in een verzorgingshuis toereikend was en verhuisde ze naar de Wheme. In de Wheme heeft Toos een goede tijd gehad, die nog 18 maanden duurde. Ze genoot van de trouwe bezoekers. En daarnaast bracht ze de tijd door met lezen, heel veel boeken werden meegebracht door Zus. Al het gebeuren in de Wildenborch hield ook toen de belangstelling van Toos. Twee maanden voor haar sterven is er nog een ritje door de Wildenborch met haar gemaakt. Ze wilde bijvoorbeeld het nieuwe huis van 't Hooge Vonder zien; de plek waar haar moeder, Jo Nijenhuis, geboren was.

Aan het leven van Toos is na 75 jaar een einde gekomen. Al die jaren woonde ze hier en was ze op allerlei manier betrokken bij de Wildenborchse buurt.

De afscheidsdienst vond plaats op 17 mei in de Kapel. Eén van de gezongen verzen:
*U heb ik nodig, Uw genade is mijn enig licht in nacht en duisternis.
Wie anders zal mijn leidsman zijn dan Gij? In nacht en ontij, Heer, blijf mij nabij.*

We wensen Gerrit en Merle, kleinzoon Yuri en alle familieleden sterkte toe.

Gesprek met Jan Kornegoor op 16 februari 2011

Op een koude winterdag fiets ik naar de Mölle, het huis waar Jan en Annie Kornegoor wonen, tegenover het Möldershuis, waar Cathrien en Martin wonen, de ouders van Jan.

Geschiedenis

De namen van het huis en de boerderij zeggen meteen iets over de geschiedenis van de plek. Waar Jan en Annie wonen stond vroeger een molen, maar nadat in 1894 de bliksem twee keer binnen veertien dagen was ingeslagen is de molen niet meer opgebouwd. Wel werd er tot in de jaren 60 van de vorige eeuw nog gemalen met een petroleummotor van 12 PK. Die zat er nog in toen Jan en Annie in 1981 getrouwd zijn en in het huis zijn gaan wonen na een grondige verbouwing. Deze motor is gedemonteerd en verkocht.

In het Möldershuis woonden 7 generaties Nijendijk, de achternaam van Cathrien, Jan's moeder. Rond 1840 heeft de eerste Nijendijk zich in de Wildenborch gevestigd als molenaar. Hij kwam lopend uit Bathmen, samen met een andere Nijendijk. Die is doorgelopen en is molenaar op de Warkumse molen geworden; daar zit ook nog steeds een

Nijendijk op.

Het landgoed de Wildenborch had een goede naam door het beleid van Staring en daar kwamen boeren, molenaars en anderen op af.

Jan heeft inmiddels een foto album gehaald aan de "overkant", het huis van zijn ouders dus. Daar staan prachtige portretten in, maar er staan geen namen bij. "Jammer", zegt Annie, "dat zou je moeder eigenlijk nog moeten doen, want wij weten het straks helemaal niet meer". Maar dat valt mee, Jan heeft zich er ook aardig in verdiept en ook in de afkomst van zijn vader. Jan heeft zijn stamboom via het internet uitgezocht en dat ging vrij makkelijk. Hij kwam tien generaties terug uit bij een Warner of Wander (ook al landbouwer), zoon van Frans Cornegoor, die in 1627 een kind laat dopen in Lochem. Martin komt uit Linde waar Cathrien vroeger kwam omdat in het buurhuis van Martin een zuster van haar oma woonde.

De familie Kornegoor heeft altijd in deze regio gewoond maar er is ook een Amsterdamse tak vanaf begin 20e eeuw.

De vader van Cathrien, 5 generaties later dus, was nog steeds bakker en molenaar. Hij heette Bertus en was getrouwd met Gerritje. Over hun ouders, de overgrootouders van Jan dus, is een mooi verhaal. Jannes Nijendijk ging op bezoek bij zijn burens, van Ark, die toen nog op het Starreveld woonden. Er was net een baby geboren, Kaatje; 18 jaar later zijn ze getrouwd, hij 34, zij 18; de van Arken zijn dus familie. Later, in 1907, zijn die naar de Wildenborchseweg verhuisd, waar ze de smederij hebben gebouwd en weer later ...maar dat wordt een ander verhaal. Nu al 7 generaties Nijendijk dus. Een paar jaar geleden is er een oude eik omgewaaid en daar hebben ze 137 jaarringen in geteld. Waarschijnlijk is deze dus geplant door Jannes of zijn vader.

Heel vroeger is het Möldershuis misschien wel een herberg geweest en vroeger was de boerderij groter, zegt Jan. Toen was er ook dubbele bewoning.

Tot 1907, toen al de boerderijen van de Wildenborch zijn verkocht, moest er ieder jaar een nieuw pachtcontract getekend worden en dat gebeurde met Sinte Peter 21/22 februari. Dat was dus ook de dag dat je of er mee verder ging of zelf verder ging d.w.z. naar een andere plek om geld te verdienen. De Nijendijks hebben dus jaren gepacht, tot 1907, toen werd het eigendom. In 1907 zijn door de toenmalige eigenares van Kasteel de Wildenborch, de weduwe Brants, de bossen verkocht en een jaar later de boerderijen.

De bossen zijn voor het grootste deel gekapt en weiland of landbouwgrond geworden. In 1924 is het Möldershuis verbouwd.

Oorlog

In de oorlog werden er Duitsers ingekwartierd en toen die weg waren kwamen de Canadezen. Ook familie uit Den Haag is in de oorlog bij hun komen wonen. In de oorlogstijd werd je huis

gewoon gevorderd en moest je zelf op een klein plekje doorleven met je gezin. Van Cathrien heb ik ooit gehoord dat haar vader ook brood liet brengen bij onderduikers en daar mochten die Duitsers natuurlijk niet achter komen.

En dan naar het heden

Er is net een nieuwe stal gebouwd, voor het jongvee. Jan beschrijft het als een schoolsysteem; er zijn 8 verschillende leeftijdsgroepen. De eerste afdeling is een kinderdagopvang, daar staan de hele kleine kalfjes die nu een automatische melkvoorziening hebben via een 'kunstmoeder'. Martin hoeft nu niet meer met emmertjes te sjouwen. Daarna komt de peuterspeelzaal, die krijgen al meer vast voer en gras, dan de basisschool er tegenover. In de middelbare school staan waar ze lekker bij elkaar staan en alles krijgen en dan naar de universiteit; wat ze daar leren weet ik niet, maar in ieder geval loopt er een stier tussen de koeien. "Een stier is het makkelijkst zegt Jan, bij jongvee kun je niet altijd zien wanneer ze tochtig zijn". Daar worden ze volwassen en krijgen hun eerste kalf. Daarna, na het eerste kalveren, komen ze in de maatschappij, met regels van o.a. twee keer per dag melken.

Jan fokt en kruist zelf zijn koeien, zoals de meeste boeren, om ziektes te voorkomen. Hij heeft in de loop van de jaren Brown Swiss in zijn koeien gefokt, voor de duurzaamheid. Ze hebben een goed karakter, rustig. Met MRIJ heb je meer kans op problemen als je teveel op melkopbrengst gaat fokken. Brown Swiss levert minder melk maar het zijn sterke gezonde koeien, hoog op de benen. Boeren hebben koeien die bij ze passen, zegt Jan. Martin had alleen MRIJ, die waren toen niet zo heel groot. Nu zit er MRIJ, Red Holstein, Zwart Holstein en Brown Swiss in zijn koeien en dat kun je ook zien. De kleur van een aantal koeien is meer chocoladebruin geworden en ze hebben hele mooie lichtbeige pluizige oren, als van een knuffelbeest. Jan heeft ook een (reserve)kampioen gefokt. Hij is er niet zelf mee naar de expo gegaan, maar degene aan wie hij haar verkocht had.

Haar vader was een Duitse stier, een Red Holstein en de moeder MRIJ. Bij het fokken wordt gekeken naar melkproductie en bouw. 1 x per 10 maanden is er stamboek inspectie; de uitkomst gaat de computer in en daaruit komt het advies voor een stier. Alle koeien krijgen ieder jaar een kalf, meestal gaat dat vanzelf. En dat heb ik ook al een aantal keren meegemaakt omdat Jan zijn koeien zomers naast ons in de wei zet. Ik heb maar 1 x meegemaakt dat het kalf het niet zelf redde en 1 x dat het kalf twee weken over tijd was. Het kalf was toen erg groot geworden en na het kalven kon de koe niet meer zelf opstaan. Dat was zo'n treurig gezicht omdat het toen zo verschrikkelijk hard regende, we wilden al een afdakje gaan bouwen. Maar na een tijdje heeft Jan, met hulp van Arnold Mennink de koe opgehaald en op de bak van de tractor geschoven en ze is nu weer helemaal prima en krijgt weer een kalf. Fijn altijd, die verhalen met een happy end. Jan vertelt dat stieren cijfers krijgen met betrekking tot het wel/niet gemakkelijk kalveren. Het gaat steeds makkelijker; Jan zet ze zes weken voor de bevalling droog en gaat ze minder voeren, zodat het kalf niet te groot wordt, dat helpt ook. Afgelopen jaar hebben ze maar 3 x een keizersnee hoeven toepassen.

Wat is er veranderd in het boeren?

Opa kon leven van 13 koeien en nu moet je 10 x zoveel hebben. Jan z'n opa had er dus 13, Martin had er heel lang 26. Toen hebben ze een ligboxstal gebouwd en zijn ze snel doorgegroeid naar 70 en nu dus 130. Jan vindt dit een mooie economische eenheid, niet meer, eerder minder. Verder is het boeren veel mechanischer geworden, je moet veel

meer koeien managen d.w.z. dat je alles van je koeien bij moet houden in de computer. Met de nieuwe stal wordt het allemaal wel makkelijker en dat moet ook want Jan en Annie willen nog heel lang doorgaan. Voor het drinkwater is er een rondpompsysteem, waarbij je wel moet opletten dat je in de winter op tijd de verwarming aanzet, anders bevriest het. Er is optimale verlichting en 's nachts is er rood licht, heel economisch ledverlichting van maar 4 watt.

Waarom moet er 's nachts licht zijn heb ik me wel eens afgevraagd. Buiten is het toch ook donker? Maar dat is niet hetzelfde als binnen, waar veel meer koeien bij elkaar staan en ze moeten kunnen zien waar ze kunnen lopen en waar eten ligt. Het eten en drinken gaat 24 uur per dag door. Ze rusten 16 uur per dag en weer die vraag van mij, wanneer slaapt de koe? Bijna nooit en als je een koe ooit ziet slapen is het een raar gezicht, als hij zo helemaal plat ligt, dan lijkt het ook net of ze dood is. Van oudsher moeten koeien alert zijn en aanvallers aan zien komen om te kunnen vluchten.

En verder heeft Jan nu een bedrijf ingehuurd dat voert. Hij heeft op zijn computer de samenstelling bepaald en dat mengsel wordt nu iedere dag door dat bedrijf gemaakt en aan de koeien gevoerd. Dat scheelt hem veel heen en weer rijden. Jan houdt er van om dingen uit te rekenen en uit te puzzelen tot het klopt. Via gegevens over de samenstelling van de melk kun je de samenstelling van het voer aanpassen hij vindt het leuk om net zo lang te puzzelen tot het klopt.

Ze zijn zelfvoorzienend wat betreft het gras en de maïs en de grond ligt "overal" zegt Jan; 18 ha maïs en 44 ha. gras.

In de toekomst komt er misschien ook nog een melkrobot, wie weet. De kick is steeds minder doen en hetzelfde blijven verdienen, dat is het rekensommetje.

En wat vind hij nou het leuke aan boeren? Dat je je eigen gang kan gaan, niemand die je zegt wat je moet doen. "Ja", zegt Annie, "ik weet vaak helemaal niet waar hij zit". Mobiele telefoon is dan handig, zeg ik, maar nee, hoor, die laat hij thuis liggen!

Samenwerking en toekomst

Jan heeft het bedrijf van zijn ouders overgenomen; hij was de oudste en het ging eigenlijk vanzelf. Hij heeft nog een broer en een zus. Martin werkt nog steeds mee en "die is altijd rustig" zegt Annie. Hij ziet veel en let goed op. Annie helpt iedere dag met melken. En hoe het verder zal gaan weten ze niet. Hun dochters hebben op dit moment hun zinnen nog niet op de boerderij of een boer gezet, dus dat is allemaal nog in de toekomst.

Ondertussen genieten ze allebei van hun hobby's; Annie van het paardrijden, wat ze heel erg goed doet, gezien het niveau van dressuur wat ze gehaald heeft met haar vorige paard, Z! Ze is ook iedere dag met haar paarden bezig en Martin heeft daar ook aardigheid in. Jan heeft zijn eigen dierentuin met allerlei soorten ganzen, zwanen, kraanvogels en nu ook 4 Japanse hertjes, cervus nippon. Hij heeft 1 mannetjes en twee vrouwtjes en een jonkie.

Nog even over de toekomst; na 7 generaties Nijendijk is er nu een Kornegoor en het is voor ons allemaal in de Wildenborch te hopen, dat er nog generaties lang doorgeboerd wordt, want dat is toch bepalend voor het land en het landschap. En of ze nu roodbont, zwartbont of chocoladebruin zijn, ik hoop dat ze nog lang hier in de weilanden blijven, maar waarschijnlijk wordt het toch weer meer roodbont, zei Jan, want hij wil toch weer meer met roodbonte koeien werken.

En als laatste iets wat mij opvalt hier in de regio en het is moeilijk onder woorden te brengen, maar als iets er al heel lang is, een boerderij, een veld, een bos, geeft dat rust. Alsof de geschiedenis van een plek je uitnodigt om stil te staan en nog eens goed te kijken.

Lucie Bartel

Kinderpraat

Gr. 6. Een leerling zit van zijn toetsblaadje hoekjes weg te knippen. De leerkracht ziet dit en zegt "Waarom zit jij die hoekjes bij te knippen?" "Bijknippen, bijknippen???", zegt het kind, "Ik knip er iets af en niet erbij."

Gr. 7. Vraag aan de groep: Naar welk land zou jij het liefste op reis gaan? Antwoord: "Naar een sexotisch land!" (bedoelde 'exotisch')

EEN NIEUWE LENTE MET KLEINE NIEUWTJES VAN 'DE WILDENBORCH'

De groene kikkers zitten heerlijk in de zon luidkeels te kwaken, de waterhoentjes zwemmen driftig heen en weer en bouwen aan hun nest, de nijlganzen glijden al met jongen door de Karpervijver en de pauwen schreeuwen hun mannelijkheid uit over ons park en over de buurt. Tot waar zijn ze te horen, vraag ik mij wel eens af.... In het bos bloeien de bosanemonen, de klaver, de hondsdrif, de vinca en het bosviooltje (en dat is nog maar een kleine greep uit het kleurenpalet). Het jonge groen aan de bomen, de bloeiende vogelkers, de tennisbaan die weer opgeknapt klaar ligt, het zwembad dat zwemklaar is gemaakt, de eerste bloemen op de rhododendrons.....de natuur laat het in al haar facetten zien: HET IS VOORJAAR!

Ik verwacht weer veel buurtgenoten tegen te komen in het bos en langs onze paden. De hoogste tijd om een paar kleine nieuwtjes op een rij te zetten:

- Wellicht hebben jullie het al gezien: we hebben een nieuw pad aangelegd richting 'blauwe brug' (die niet meer blauw is maar van oudsher die naam draagt) en richting Kapel. Deze verandering heeft een reden: wij wilden de toeristen niet meer zo dicht op ons huis laten komen, o.a. omdat er regelmatig met telelenzen foto's van ons huis (en van het interieur met die grote lenzen?) gemaakt worden. Dat voelde als een behoorlijke inbreuk op onze privacy. Fietzers en wandelaars zijn van harte welkom, maar op gepaste afstand. Ook het struinen rond het huis van Bart en Alma beviel ons niet meer. De machinerie die op verschillende plekken is geparkeerd is te kostbaar om maar het risico te lopen het kwijt te raken. Al met al heeft dit gemaakt dat wij het terrein vanaf 'de rotonde' op het voorplein privé willen houden. Buurtgenoten kunnen natuurlijk nog altijd bij Alma en Bart langs wandelen. Voor een praatje of anderszins. Daar verandert niets in.
- Het nieuwe pad zal worden bewaakt door een prachtige staande zandstenen wapenleeuw uit de 2e helft van de 17de eeuw, gemaakt door een Hollandse beeldhouwer. Dit beeld werd in 1928 door mijn oom Dof aangekocht en sierde jarenlang het grote terras aan de achterkant van het huis. Enigszins in de verdrukking gekomen verplaatsten wij hem naar een plek, die wij eigenlijk de leeuw onwaardig vonden. Nu zal hij in volle glorie bezoekers welkom heten of zonodig afschrikken.
- Ook voor dit jaar staat een aantal renovaties in de planning:
 - De stenen brug met de Januskoppen zal gedeeltelijk worden afgebroken en opnieuw worden opgebouwd in een lichte boog. Ook de doorlaat onder de brug door wordt een stuk wijder, zodat het geheel - in plaats van een dam - duidelijker een brug wordt. Zo ontstaat ook een logischer verbinding met het kolkje dat er achter ligt.
 - Er wordt een nieuwe brug gelegd ter hoogte van de berceau, die onze tuin met het buitenbos zal verbinden. Dit vergroot vooral onze eigen wandelmogelijkheden, maar ook bij open dagen zal het een verruiming van de route kunnen betekenen.

- Langs de Karpervijver, op de plek waar het ook vroeger heeft gestaan, zal 'de hermitage' of het 'speelhuisje' opnieuw worden opgebouwd. Op oude foto's, waar geschaatst wordt op de lange vijver, is dit huisje goed te zien. Ook hebben wij in het familiearchief - in diverse schetsboeken - tekeningen gevonden van dit object. Misschien is het straks een geschikte koek-en-zopie als er deze winter weer eens goed ijs ligt? De geschiedenis van dit huisje is ook wetenswaardig: het is afkomstig van het Enzerinck, dat in de 19^e eeuw werd bewoond door de dochter van A.C.W. Staring en haar man (van Panhuys). Toen het Enzerinck werd verkocht, is het huisje naar de Wildenborch getransporteerd en aan de oever van de Karpervijver geplaatst.
- Het oude aanlegsteigertje met stenen trap zal worden gerestaureerd. Het was helemaal verdwenen onder het groen en zwaar verzakt. Straks zal ons Gieterse vissersbootje 'Liesje' er weer aan kunnen leggen, als wij onze wateren bevaren!
- Een nieuwigheid in de tuin zal te vinden zijn in het weitje naast het oude zwembad. Bart en Alma creëren daar een bloemenguirlande langs de beukenhaag. De dahlia's die er in zijn geplant, volgen de kleuren van de regenboog. Daar loopt dan een slinger van paarse verbena's. We zijn erg benieuwd naar het resultaat en ook naar de reacties erop!
- Er zijn twee nieuwe geboortebomen geplant: een Fraxinus ornus voor Thijmen, aan het begin van de oprijlaan. En een Stewartia pseudocamelia voor Florine, bij het oude zwembad. Moge de twee kleintjes, tezamen met 'hun' bomen, groeien en bloeien.
- Als deze Wildenborcher verschijnt zijn onze Open Dagen op 4 en 5 juni hopelijk succesvol verlopen. Dan rest nog de Open Dag op 28 augustus.
- Maar...daaraan voorafgaand zal er een huwelijk op de Wildenborch plaats vinden. Onze zoon Michiel trouwt op 20 augustus met zijn Janneke. Wij zijn buitengewoon gelukkig met dit feit en met de komst van een geweldige schoondochter in onze familie. Ik vermoed dat jullie wel iets van de feestvreugde zullen merken. Alles zal hier in de tuin plaats vinden, ook het burgerlijk huwelijk. Wij verheugen ons....

Het is toch nog een heel verhaal geworden. Ik realiseer me hoe veel hier steeds te doen, te beleven, te genieten en te vertellen valt.

Jennine Staring

Wie kan de ontbrekende namen bij deze foto aanvullen?

- Bovenste rij: ?, Jo (Nijhof-)Nijenhuis (*1906, Klein Hogevoender en Overbeek), ?, Jenneken Bannink (*1901, Haneveld), ?, Joh. Nijendijk
- Middelste rij, uiterst rechts: Berend Wentink
- Voorste rij: Derk Jan Leussink, ?, Herman Eggink, Gerrit Nijenhuis, Herman de Greeff, ?

Als u namen weet, wilt u ze dan doorgeven aan:

Gerda Rossel, tel: 556756 of e-mail: gerdarossel@planet.nl

Kinderpraat

Gr. 4. "Mijn buurvrouw is geopereerd aan de blinde arm.

Gr. 4. Wat is 'voordeel'. Leerling: "Het deel dat vooraankomt bijvoorbeeld, het eerste stuk van een trein. "

Gr. 4. Een jarige leerling uit een andere klas komt binnen en trakteert. Een van de kinderen in de klas zegt over de jarige: "Hij is mijn overgrootneefje".

Gr. 4. Een leerling die geplaagd is, wordt getroost door een klasgenoot. Ze zegt: "Trek je er maar niets van op uit."

Toneeluitvoering T.A.O.

Op vrijdagavond 1 april ging het blijspel Ziekenhuis aan de race in première. Het was geen 1 april grap!! De rode loper was uitgelegd, de acteurs waren er klaar voor en het publiek ook.

Ondanks dat er weinig kaartjes in de voorverkoop waren verkocht zat de kapel tjokvol.

Het doek ging open en er kwam een ziekenhuiszaal te voorschijn. Er stonden 2 bedden. Tante Gré (Dini Schoonen) was al een tijdje in het ziekenhuis vanwege haar heup. Ze kreeg gezelschap van generaal van Burgstede (Appie Klein Brinke).

De generaal was door zijn bazige vrouw Louise (Ineke Braakman) bij tante Gré op de kamer gemanoeuvereerd. Hij had knieklachten en zijn vrouw was een vriendin van de ziekenhuis

directrice. Tante Gré had het niet zo op alle medicijnen die kreeg voorgeschreven van haar arts Peter Paul van Diepenhorst (Reinier Klein Brinke). Ze gebruikte liever haar eigen gebrouwen kruiden drankjes. De pillen die ze van verpleegkundige Cindy (Erika Scharrenberg) kreeg nam ze niet in.

Samen met schoonmaker Theo (Tonny Heijink) en prettig gestoorde patiënt Joep (Frits Pladdet) bracht ze in het ziekenhuis haar geneesmiddelen aan de man en vrouw.

Zo spaarden ze voor een vakantie naar een zonnig oord.

Dit ging heel lang goed tot dat diverse patiënten, waaronder generaal van Burgstede last kregen van diaree. Zuster Cindy was er ontzettend druk mee om alle mensen te wassen en hun bedden te verschoneren. In het bed van tante Gré vond ze een kamille blad.

Toen Cindy in het nachtkastje van tante keek, vond ze een voorraad drankjes en pillen.

Ze besprak haar vondst met de dokter en samen kwamen ze tot de conclusie dat de diaree misschien wel door deze zelfgemaakte medicijnen werd veroorzaakt.

Maar dat bleek toch niet het geval te zijn...Het duurde even voordat de juiste dader werd gevonden.

Na veel humoristische gebeurtenissen kwam de aap uit de mouw. Louise van Burgstede bleek de veroorzaakster van de diaree te zijn! Tante Gré ging vrij uit en vertrok met Theo naar de zon.

Het was een leuk en origineel

verhaal. Leuke rollen en goed gespeeld. Ineke Braakman was net Hyacinth Bucket in haar prachtige kleurige creaties!! En dat zie je allemaal maar zo in de Wildenborchse kapel...

Paksoi

Een deel van onze tuin gebruiken we als groentetuin.

We proberen daarin elk jaar weer variatie aan te brengen.

Het advies om gevarieerd te eten geldt ook voor groenten. Je

kunt natuurlijk ook wekelijks een aantal groenten op het menu

zetten en dit steeds weer herhalen, maar om al vooraf te weten op welke dagen je bloemkool of bietjes eet is ook niet zo aantrekkelijk. Spruitjes en spinazie heb je niet het hele jaar door en van worteltjes en witlof wordt ook niet iedereen blij. Daarom zoeken we ook naar andere groenten om te zaaien zoals postelein en paksoi.

Paksoi is een langwerpige, niet gesloten kool van Aziatische herkomst. De bladeren zijn lepelvormig. De hele plant is geschikt voor consumptie, zowel de groene bladeren als de witte nerven. Paksoi past in stampot, is te stoven of te roerbakken. De smaak is enigszins te vergelijken met die van Chinese kool.

Als ik aan paksoi denk, dan denk ik aan onze kippen van een aantal jaren geleden.

We hadden een paar kippen, ze liepen vrij rond in de tuin. Scharrelkippen dus. De tuin had geen enkele aantrekkingskracht op ze totdat de paksoi uit de grond kwam, de heel kleine plantjes werden kort gehouden. We begrepen er niets van tot we onze kippen bezig zagen Onze kippen belandden al gauw in de diepvries.

Onlangs las ik dat paksoi heerlijk smaakt in kippensoep.

Dit jaar proberen we weer eens paksoi (Pak-Choy). De zaaitijd in de volle grond is van half juli tot eind augustus.

Bereidingswijzen:

Koken: de paksoi in reepjes snijden of de bladeren heel laten en ongeveer 5 minuten koken in een bodempje water.

Rauw: de groente in dunne reepjes snijden en serveren met een dressing naar smaak. Rauwe reepjes zijn ook smakelijk door aardappelpuree. Geef er dan knapperig gebakken speklapjes bij of plakken gebakken kaas.

Kippensoep met paksoi:

Eenvoudig recept voor een liter kippensoep. Snijd een halve krop paksoi in reepjes en bak deze twee tot drie minuten in een klein beetje boter. Voeg de paksoi op het laatst aan de hete kippensoep toe.

Joke Wiltink.

Vrijwilligers

Schoonmaken in de Kapel

Riek Vliem
Stien Brinkerhof
Hermien Oplaat

Alle drie doen ze dit vrijwilligerswerk al weer zeven jaar. Het werd gevraagd op een nieuwjaarsreceptie in de Kapel en toen hebben we ons aangemeld.

Er is een rooster, daar sta je één maand per jaar op om twee keer schoon te maken.

Janny Sligman herinnert ons vooraf er nog eens aan. In die maand maken we in elk geval in de week voorafgaand aan de maandelijkse kerkdienst schoon. We kijken met ons drieën welke dag ons uitkomt. De tweede keer komen we indien nodig.

Op de ochtend dat ik deze drie vrijwilligers in de Kapel sprak had Hanny Ezerman de deur voor ze geopend en gevraagd of ze als extra deze ochtend de tegeltjes wilden doen. Hanny's echtgenoot Hans is degene die het overzicht houdt.

Het schoonmaken kost het drietal, allemaal rond de 70 jaar, een ochtend tijd. Ze zijn goed op elkaar afgestemd en lopen elkaar niet voor de voeten.

Stien vertelt dat zij maar één keer per vier jaar jarig is, als je snel rekent kom je op 18 verjaardagen tot nu toe. Een jonge vrijwilligster dus!

Hermien woont al weer jarenlang in het dorp Vorden, maar blijft als voormalig Wildenborchse overal bij betrokken. 'Het is een fijne buurt hier', aldus Hermien.

Nu de nieuwe Kapel er is "houd je de zeem schoon" vertelt Riek. Het schoonmaken wordt door iedereen goed bijgehouden en er is voldoende schoonmaakspul.

Zo werk je met plezier. De andere dames stemmen daar helemaal mee in. 'Vroeger namen we vaak zelf schoonmaakspullen mee, het was altijd vuil en de verf bladderde af, toen was het niet zo plezierig. Nu is het fijn om dit vrijwilligerswerk te doen.

Je blijft er fit bij, 't is gezellig met elkaar en je wisselt nog eens wat nieuwtjes uit".

Al pratend kom ik steeds dichterbij de uitgang. Er wordt grondig gedweild en: "waar we gedweild hebben, daar mag je niet meer lopen...".

Joke Wiltink.

Postvak In

- **Naam:** Tetske van den Biggelaar
- **Geboortedatum/leeftijd:** 17 december 2001/ 9 jaar
- **Adres:** Mosselseweg 5
- **Broertjes/zusjes:** Joris van 12
- **School:** De Kraanvogel
- **Hobby's:** Buitenspelen en gym
- **Lievelingseten:** cordon blue met frietjes, lasagna en pannenkoeken
- **Lievelingsdier:** kat en dolfijn
- **Wat wil je later worden? En waarom?** Serveerster omdat ik het leuk vind op mensen te bedienen. En moeder omdat ik graag later kinderen wil.
- **Wat wil je nog kwijt?** Ik hoop dat het een mooie zomer wordt en ik vind het leuk dat het zwembad vlug weer open gaat.

Aan wie stuur je de e-mail door? Harry Eggink

"EVEN VOORSTELLEN"

Tilly Dinger

Twaalf en een half jaar geleden werd het buitenhuisje 'De Mölletil' aan de Molenweg 1 echt mijn tweede 'thuis'. In mijn door spinnen bewoonde brievenbus trof ik hier om de zoveel tijd tot mijn verrassing de Wildenborcher aan. Via dit kleurrijke blad volgde ik met plezier het reilen en zeilen van de buurt en zijn bewoners. Ook al woonde ik niet officieel in de buurt, toch kreeg ik soms het gevoel dat ik er ook een beetje 'woonde'. Toen ik tijdens de afgelopen Nieuwjaarsbijeenkomst Joke Wiltink ontmoette, vroeg zij al snel of ik me in dit 'jubileumjaar' in de Wildenborcher wilde voorstellen. Mijn dagelijks leven speelt zich af in Amsterdam op een mooi plekje in de Jordaan, een dorp in deze fijne

stad. Hoewel het grote-stadsleven veel te bieden heeft, ging ik indertijd steeds meer het buitenleven missen. Zo ontstond het idee van een buitenplekje, in de buurt van Lochem. Waarom Lochem?

Lochem en omstreken hadden iets vertrouwds voor me. Mijn moeder logeerde al met haar ouders in Barchem in Hotel Meilink. Ze vertelde over het trammetje dat vroeger van Lochem naar Barchem liep. Tot voor kort getuigde de prachtige oude toegangsdeur van het hotel nog van dit eindstation. Op een oud koekblikje uit die tijd in mijn keuken is het lijntje nog te zien. In mijn jeugd gingen we geregeld een paar dagen naar Barchem. Mooie herinneringen heb ik aan het wandelen, fietsen en aan de overtuin van het hotel. Ook later keerden we altijd wel eens voor een korte vakantie naar deze heerlijke streek terug. Logisch dat ik, op zoek naar een buitenhuisje, meteen aan Lochem of Barchem dacht. Het bleek moeilijker dan ik dacht, want er waren eigenlijk altijd alleen maar huisjes op een park of in de stad te vinden. Tot het lot bereid was een handje te helpen! Toen we op een mooi Paasweekend een huisje huurden, ik het verhaal van mijn zoektocht vertelde en zei hoe verknocht ik was aan deze streek, bleken de eigenaren er net over te denken hun huisje eventueel te verkopen.. Zo vonden we deze "speld in een hooiberg" zoals iemand eens opmerkte en werd de 'Möllebelt' de 'Mölletil'.

Inmiddels geniet ik dus al vele jaren van dit unieke plekje, altijd vergezeld van dierbare vrienden. Mijn goede vriend Frans helpt me geregeld om het bos rondom het huisje te onderhouden. Omgevallen bomen zagen, takken wegwerken en daar gewoon heerlijk zijn. Onze dag is helemaal goed als de dieren van het bos zich laten zien, zoals enorme hazen, een reeënfamilie of eekhoorns, die zich zomaar vlakbij het raam vertonen. En dan natuurlijk de diversiteit aan vogels! Vaak vieren we Kerstmis in het soms schitterend besneeuwde landschap. De laatste keer lag de sneeuw zo dik dat we 'het huisje' zoals we het steevast noemen, zelfs niet met de auto konden bereiken omdat we vlakbij vast kwamen te zitten in de sneeuw.

Tot voor kort nam ik altijd mijn twee poezen mee die ook genoten van het buitenleven. Op avontuur in het bos! Maar sinds de onevenwichtige toename van het aantal vossen durf ik ze niet meer vrij rond te laten lopen. Helaas!

Een van de eerste bijzondere dingen die me meteen in de streek opvielen toen ik hier in 1998 belandde, was de openheid, hartelijkheid en behulpzaamheid van de mensen uit de buurt, met wie ik zo snel mogelijk contact maakte. Het zorgde ervoor dat ik me welkom voelde. Ze bleken er al van op de hoogte te zijn dat het boshuisje in andere handen was overgegaan. Het volgen van het wel en wee van de buurtbewoners, ontmoetingen tijdens even een praatje tussendoor op de boerderij, eten of extra gasten onderbrengen bij de Wildenborcherhof, gesprekken bij de Nieuwjaarsbijeenkomst of tijdens de Midwinterhoornwandeling, dat alles maakt het verblijf in de streek extra dierbaar.

Wat valt er verder over me te vertellen? Ik werd geboren in het voormalige Nederlands-Indië waar mijn vader jarenlang als tropenarts werkte. Net op tijd voor mij keerden we terug naar Nederland waar ik in Leiden naar de lagere en middelbare school ging (met uitstapjes naar Barchem!)

Amsterdam was mijn studiestad. Ik studeerde er Spaans en later Logopedie. De therapie van spraak- en taalproblemen vond ik zo interessant dat dat uiteindelijk mijn werkterrein werd. Ik werkte ondermeer op een spraakkliniek waar kleine kinderen met taal- en spraakachterstand kwamen en waar ik mensen met stemproblemen behandelde. Verder werkte ik op een school voor slechthorende en spraakgebrekkige kinderen en gaf les aan de Logopedie Opleiding. Allemaal in Amsterdam. Mijn laatste langdurige baan was docent/logopedist aan de Leraren Opleiding van de Hogeschool van Amsterdam. Heel gevarieerde banen, die ik met ongelooflijk veel plezier heb uitgeoefend.

Mijn enthousiasme voor mijn werk is ook tot uiting gekomen in een paar boeken. Een ervan, geschreven samen met twee collega's, is een praktisch boekje: "Expressiever en gemakkelijker spreken", dat inmiddels 14 drukken heeft beleefd: Het geeft alle mogelijke tips en uitleg over het spreken in het openbaar.

Nu ik al een aantal jaren met pensioen ben, heb ik het drukker dan ooit. O.a. met het genieten van Lochem en het maken van lange-afstandswandelingen. Een enkele keer geef ik mensen nog wel les en werk verder als vrijwilligster op een groot dierenasiel in Amsterdam. Mijn taak daar is het socialiseren van schuwe en zeer pittige katten, zodat die weer een goed tehuis kunnen vinden.

Als je me daar in een andere rol wil zien, samen met André van Duin, en een goede indruk van het asiel wilt krijgen, ga dan naar www.dierenasielamsterdam.nl. Rechts boven staat het filmpje (11 min.): "André van Duin op bezoek".

Het schrijven kon ik intussen ook niet laten. Dit keer richtte ik me op een heel ander onderwerp: het beleven van de natuur. Niet zozeer over de kennis van de natuur, maar over de energie die van de natuur uitgaat. Dat aan de hand van de chakra's, een oosters energiesysteem. Tot mijn grote plezier kon ik hierin ook een andere hobby, de fotografie, kwijt! Ruim honderd foto's voegde ik toe (natuurlijk met foto's uit de omgeving!), zodat je zelfs vanuit je stoel de natuur kan beleven. Het kwam in 2008 uit onder de titel: "Chakrawandelingen", met een presentatie en wandeling middenin Amsterdam, in het Vondelpark.

Wonend in Amsterdam, lonkt steeds het 'huisje buiten'. Een voorrecht vind ik het keer op keer van de heerlijke omgeving rondom de Wildenborch. te mogen genieten en daar 'thuis' te komen.

“Even Voorstellen”

Rik Mars en Jojanneke van de Graaf

Wij zijn Rik Mars (57) en Jojanneke van de Graaf (42) en wonen sinds 17 oktober 2010 op de Galgengoorweg 16. Hiervoor woonden wij in Waterland in het dorp Ransdorp waar Jojanneke 40 jaar heeft gewoond en Rik 25. Ransdorp is een klein dorp met nog geen 400 inwoners onder de rook van Amsterdam.

Omdat onze omstandigheden zijn veranderd, waren we toe aan een nieuwe impuls. Wij gingen op zoek naar een ander huis met grote tuin in een nog landelijkere omgeving.

Toen we de Galgengoorweg 16 op internet voorbij zagen komen waren we meteen enthousiast.

Toch eerst maar eens kijken. Met toestemming van de makelaar hebben we op de open huizen-route, waar Tineke overigens niet aan meedeed, aangebeld, en werden rondgeleid door het huis en de tuin. Daarna werden we heel gezellig op de thee uitgenodigd. Voor het eerst in onze zoektocht

waren wij het eens: dit zou de plek kunnen zijn!

Nu wonen we hier al weer een paar maanden en hebben met de sneeuw deze winter al foto's gemaakt voor vele jaren aan kerstkaarten.

In onze tuin, die nu weer in razend tempo begint uit te lopen, lopen ook wat schapen (en lammetjes aan het eind van de maand), kippen, twee konijnen en twee poezen. En straks wellicht nog wat varkentjes. De beesten en de planten bieden ons voorlopig nog tal van verrassingen. Wat komt daar op? Hoe bloeit dat? Hoe verzorg je dat?

Ik (Rik) ben civieltechnisch en werktuigbouwkundig ingenieur. Mijn werkveld was steeds drinkwater. Ik heb een paar jaar gewerkt in Tanzania en Somalië en daarna vele jaren in Amsterdam. Daar ontwierp ik installaties voor de zuivering van water tot drinkwater: ontharding, ozonisatie, koolfiltratie, snelfiltratie, enz. Met het Amsterdamse waterleidingbedrijf heb ik later nog gewerkt in Beira (Mozambique) en in Paramaribo (Suriname). Naast dit werk heb ik mij ontwikkeld tot kunstenaar, maker van houten objecten (www.rikmars.eu).

Samen gingen we vaak op lange fietsvakanties en hebben op diverse plaatsen in de wereld gefietst. Op een onfortuinlijke fietsvakantie in 2004 in Letland ben ik hard op mijn hoofd gevallen en zwaar gewond geraakt. Daarna was alles anders. Zo zijn mijn concentratie- en mentaal uithoudingsvermogen zwaar aangetast en is mijn slaap heel slecht geworden.

Ik kan bij lange na niet meer op mijn oude niveau functioneren, niet als ingenieur en ook niet als kunstenaar. Wat niet wil zeggen dat ik mijn dagen in een stoel doorbreng. Als de dagconditie het toelaat mag ik graag een rondje fietsen of hardlopen en houd ik mij nu bezig, weliswaar gedoseerd, met allerlei klussen aan het huis en in de tuin.

Ik (Jojanneke) ben na vijf jaar gewerkt te hebben als dokters- en functieassistente in een ziekenhuis opnieuw gaan studeren: milieukunde met als specialisatie stedenbouwkunde. Ik ben nu ongeveer 12 jaar werkzaam als teamleider bij een gemeentedienst in Amsterdam. Ik reis er drie a vier dagen per week heen met de trein. Daarnaast ben ik blijven studeren en hoop ik binnenkort af te studeren als psychosociaal werkende. De laatste jaren heb ik ook nog vrijwilligerswerk gedaan als achterbanraadpleger voor de cliëntenraad in een psychiatrische kliniek en als coördinator steun bij rouw bij Humanitas. Alle bovenstaande genoemde dingen heb ik met veel plezier gedaan en sommige doe ik nog met veel plezier. Als ik nog wat tijd over heb dan ga ik graag met vriendinnen op pad en houd ik van lezen, sporten, spinnen (schapenwol), (dwars)fluit spelen, de tuin en de beestenboel om het huis.

Wij genieten volop van onze nieuwe plek en hopen nog lang aan de Galgengoorweg te wonen!

"Even Voorstellen"

Lynn:

De geboorte van een kind is een wonder

maar die van jou is wel heel bijzonder

Na een angstige en spannende zwangerschap mochten wij op maandag 10 januari eindelijk ons nieuwe wondertje in onze armen sluiten. Lyan en Joris* hebben een zusje gekregen, Lynn is haar naam. Ondanks de wat hobbelige start gaat het nu erg goed met haar. Ze is inmiddels al ruim 3 maanden oud en groeit als kool. Ze lacht veel en kletst ons nu al de oren van het hoofd. We genieten met volle teugen van ons nieuwe gezin met Joris* in ons hart. De afgelopen tijd hebben we weer mogen ervaren hoeveel mensen er ook nu weer met ons meeleven. Langs deze weg willen we iedereen bedanken voor al het medeleven, de bezoeken, telefoontjes en de vele kaarten. Het heeft ons goed gedaan.

Groeten Arnold en Linsey Mennink
trotse ouders van 3 prachtige kinderen

“Even voorstellen”

Carey:

Ben Godtschalk werd op 12 december 2010 voor de tweede keer opa. Kleindochter Carey is de dochter van Marjolein en Titus en het zusje van Hayley. Het gezin woont in Londen, Engeland.

Om Carey hier in de Wildenborch welkom te heten werd op 19 februari “kindjewiegdag” bij opa Ben thuis gehouden.

De jongste inwonster uit de Wildenborch, Lynn Mennink, was er ook. De baby's poseerden samen met hun moeders voor de foto.

Marjolein schrijft een week later:

Langs deze weg willen wij jullie hartelijk bedanken voor alle kadootjes, kaartjes en uiteraard voor de bijzondere gezelligheid tijdens de “kindjewiegdag”.

Wij, en vooral Hayley, hebben een bijzondere leuke dag gehad!

Alle kado's pasten net in de auto en we zijn dus afgelopen dinsdag met een volledig afgeladen auto weer terug gekeerd naar Engeland.

*Nogmaals hartelijk bedankt voor alles en hopelijk nog eens tot gauw in Vorden!
Greetings from London*

Titus, Marjolein, Hayley & Carey

Kinderpraat

Gr. 5. Een leerling vertelt dat ze een nieuwe hond heeft gekregen. Een andere leerling vraagt of het een puppy is. Het meisje antwoordt: “Nee, een puber.”

Gr. 4. “Gisteravond moest ik overspugen.”

Wie volgt...?

Naam: Ria Gruben

Adres: Stuwdijk 3

Geboortedatum: 15 maart 1955 te Brummen

Verliefd, verloofd, getrouwd: samenwonend met Han Klein Ikkink

Kinderen: Daniël van 36 en Marcel van 34. Daarnaast nog 5 kleinkinderen!

José Kok-Brinkerhof vroeg zich af of je zelf motor rijdt met twee crossende zoons en of je überhaupt iets hebt met de motorsport. Daarnaast was ze verbaasd dat jouw zoons bekende en erg goede zijspan-crossers zijn, maar dat we je daar toch niet vaak over horen. Hoe komt dat?

Ik heb een motorrijbewijs en heb tot 1999 ook zelf gereden. Nu niet meer, ik durf niet meer zo goed. Met de motorsport had ik vroeger in die zin iets dat ik altijd meening met de jongens. We reisden heel Europa door en ik heb dus veel gezien en beleefd. Dit is gestopt toen de jongens in 2000 zwaar gecrasht zijn. Dit gebeurde in Italië. Ik was die keer niet mee en kreeg thuis telefoon dat ik direct naar Schiphol moest gaan om daar op een vliegtuig te stappen. Ik kon zo doorlopen, mijn paspoort lag klaar, alles was geregeld. In het ziekenhuis in Pavia lag Marcel op neurologie met een dwarslaesie en Daniël op chirurgie. Ik herinner me nog dat het een vreselijk naargeestig ziekenhuis was. Bij terugkomst in Nederland moesten we Schiphol verlaten via een achterdeur vanwege de paparazzi. Vanaf die tijd ga ik niet meer mee. Alleen als ze in de buurt crossen gaan we er heen. Ik ben nu vreselijk ongerust en volg als ik thuis ben altijd "Langs de lijn" op radio 1 en heb mijn telefoon bij de hand. De angst dat er weer iets ergs gebeurt hou ik altijd. Gelukkig sms't mijn schoondochter Petra (partner van Marcel, red.) altijd als ze goed gefinisht zijn.

Kijk, natuurlijk ben ik trots dat ze wereldkampioen zijn geworden. Maar als een half jaar later hen zo'n ongeluk overkomt, dan weegt zo'n kampioenschap niet meer zo zwaar. Ik herinner me dat Marcel me tijdens zijn revalidatie belde dat hij zijn grote teen weer kon bewegen. Dat was voor mij veel belangrijker dan zo'n titel.

Hoe bevalt het leven buitenaf?

Ik ben een buitenmens. Als kind was ik vaak bij mijn oma op de boerderij in Dieren. Thuis in Brummen had ik ook veel dieren, ik sleepte alles mee naar huis. Er stonden allemaal hokken met konijnen etc. De Gemeente besloot op een gegeven moment dat de hokken gesloopt moesten worden. Toen heb ik Prins Bernhard een brief geschreven. Hij bekommerde zich immers om de dieren in het buitenland, dus ik dacht dat hij zich ook wel druk zou maken om dieren in Nederland. Op een dag kwam mijn vader thuis met de wethouder. Bleek dat Prins Bernhard het Gemeentebestuur had geschreven dat hij vond dat ik de dieren mocht houden. Dit werd dus ook zo besloten.

Er mochten alleen geen dieren meer bij. Toen jaren later alle dieren gestorven waren, konden de hokken alsnog gesloopt worden.

Uit de Cito-toets op school kwam ook dat ik dierenverzorgster kon worden of iets in de verpleging. Ik moest van mijn ouders echter de huishoudschool doen omdat ik daarna moest gaan werken. We hadden het niet breed thuis, dus elke cent extra was welkom. Na school heb ik eerst bij een groenteboer gewerkt, daarna bij een bakker, op Kasteel Verwolde, bij de familie Voute en daarna bij het dierenasiel in Zutphen. Dit was een hele mooie tijd. Tot 2006 bij het dierenasiel in Doetinchem en nu in de Thuiszorg. Eerst in de regio Brummen, hier kwam ik dus veel bekenden van vroeger tegen. Nu in de regio Lochem. Er lijkt een groot verschil te zijn tussen het verzorgen van dieren en mensen, maar dat is niet zo. Achter elk dier zit ook een mens en vaak een mens met een verhaal.

Hoe ben je in de Wildenborch terechtgekomen?

Han woonde in Lochem en daar heb ik hem leren kennen. In 2003 zijn we hier komen wonen. Ik ben heel blij dat ik Han's ouders nog heb mogen leren kennen. Toen ze slechter werden moest hun huis verkocht worden. Han's vader vond dat zo erg. Wij hebben toen gekeken of wij het konden kopen, zodat het in de familie bleef. Dat bleek gelukkig te kunnen.

Voel je je betrokken bij de Wildenborchse gemeenschap? Waarin uit zich dat?

Ja heel erg. Het is een hele warme gemeenschap. Super hoe mensen zich kunnen inzetten voor bijvoorbeeld De Kapel. Dat gebeurtenissen zoals het Oranjefeest zo goed bezocht worden. Zo'n gemeenschap zie je zelden.

Aan welke traditie in de Wildenborch hecht jij het meest waarde en waarom?

Als oude traditie: het Oranjefeest. Han ging eigenlijk niet zo vaak meer, maar toen ik hier kwam wonen zijn we weer gegaan. Ik keek mijn ogen uit. Ik verbaasde me dat er zoveel vrijwilligers bij betrokken zijn.

Als nieuwe traditie: de burendag (een jaarlijks buurtfeest van de Nijlandweg, Stuwelijk e.o., red.). Jong en oud komen samen en spreken elkaar weer eens. Erg belangrijk om dit in ere te houden.

We hebben je leren kennen als een mens dat graag een feestje organiseert en houdt van gezelligheid. Hoe belangrijk is dat voor jou, gezelligheid?

Heel belangrijk. Het is niet iets wat je kunt forceren, dat heb je gewoon in je.

We hebben eens vernomen vanuit de buurt dat je 's nachts al eens buiten hebt lopen roepen om Bennie....hoe zit dat?

Ha,ha! Dat is een mooi verhaal! Ik heb ook al eens om Harry lopen roepen, dat zal ik ook vertellen. Onze buurman Bennie Wentink vernoemt zijn koeien naar mensen. Zo heeft hij al eens een koe naar Leonie, mijn kleindochter, vernoemd. Ik had toen een kat uit de opvang. Rick (Bennie's neef, red.) vroeg toen hoe de kat heette en ik zei spontaan "Bennie". Verder nooit bij nagedacht en op een avond, ik liep al in de pyjama, stond ik buiten Bennie te roepen. Ik had echter niet gezien dat Bennie Wentink net voor ons huis in de wei liep...!

Het verhaal van Harry gaat over een schizofrene kat die ontsnapt was. Vorig jaar, op een zomeravond komt Han thuis en zegt tegen mij "volgens mij is Harry ontsnapt en zit in het bos". Ik, weer in de pyjama, naar buiten en roepen: "Harry, Harry!" Die avond speelde ook het Nederlands Elftal hun halve finale op het WK en buurvrouw Julia (van Ditshuizen, red.) stond in de rust buiten om even bij te komen van de spanning. Die hoorde iemand roepen om Harry en haalde gauw Hugo erbij. Hugo op de fiets ernaar toe en toen waren wij het maar, roepend om een kat...

We hebben gemerkt dat je aan het bijbeunen bent in de vorm van het verkopen van kersenjam. Verkoopt dat een beetje?

Oh geweldig, ja ik vind het toch zo leuk om Herman (van Ditshuizen, red.) te "stangen". Ik had kersen gekocht bij Herman aan de weg voor €1,00 per pond, want onze kersenboom deed niet veel dat jaar. Hiervan had ik een paar potjes kersenjam gemaakt. Deze heb ik voor de gein zelf aan de weg gezet voor €4,00 per pot. Herman kwam immers elke avond langsfietsen om naar de koeien te kijken. Toen hij ontdekte welke winst ik maakte, racete hij direct naar huis om dit te vertellen. De volgende dag kwam ik thuis van mijn werk en waren alle potten jam weg. Ik wilde ze helemaal niet verkopen, ook daarom had ik de potten zo hoog geprijsd en was zeer verbaasd. Wat bleek....Han had de potten jam binnen gezet.

We hebben gehoord dat je erg goed bent in het vangen van nertsen. Hoe zit dat?

Dat is lang geleden! Ik weet 't niet eens precies meer. Hebben jullie dit van André en Edith Garritsen? Dit waren mijn burens in Lochem. Ja, er waren nertsen ontsnapt en Edith had er eentje bij ons op de schutting gezien. Die wilde ik natuurlijk vangen. Ik had gehoord dat je daar dure, vette vis voor moest gebruiken, bokking ofzo. Dit hadden we in de vangkooi gedaan en de volgende dag zat onze eigen kat, Truus, heerlijk van de vis te smullen!

Met wie zou je een dag willen ruilen?

Met de dierenverzorgers van Burgers Zoo. Bijvoorbeeld bij de olifanten of kamelen. Lijkt me helemaal geweldig!

Waar kunnen ze je 's nachts voor wakker maken?

Zoute haring! Met uitjes. Heerlijk!

Wat voor soort oma ben jij?

Een gewone oma. Ik pas niet op vaste dagen op, maar wel eens een weekend of zo. Ik ben geen oma die de kleinkinderen verwent. Er gelden dezelfde regels als bij hen thuis.

Ik vertel graag verhalen. Bijvoorbeeld, het bosje schuin tegenover ons is het sprookjesbos waar elfjes wonen. Ook een mooi verhaal is dat mijn kleindochter Amy dacht dat ik een heks was. Haar vader Marcel, had haar dat wijsgemaakt en ik speelde het mee. Ik heb zo'n bezem tegen de schuur staan en ik vertelde haar dat ik bij volle maan altijd een rondje op de bezem ging vliegen.

Op een avond belde mijn schoondochter op met het verhaal dat Amy niet wilde gaan slapen en dat de gordijnen niet dicht mochten. Het bleek volle maan te zijn en ze wilde wachten tot ik langs kwam vliegen!

De kleinkinderen zijn hier graag, zelfs Leonie van 15 komt hier nog graag "effe bijtanken".

Enkele steekwoorden, graag je reactie:

- **Marianne Thieme (Partij voor de Dieren)** Onzin, ik ben geen mens voor de PvdD. De politiek moet eerst maar zorgen dat het in z'n algemeenheid goed gaat. Als het de mensen goed gaat, zijn ze ook goed voor de dieren. Mensen die psychische problemen hebben, hebben vaak veel dieren. Je moet dan kijken hoe je het probleem van de eigenaar aanpakt. Ik ben gek op dieren, maar er zijn grenzen. Het is goed dat er dierenasiels zijn en ik ben er blij om, maar ze moeten wel een goed beleid voeren. Er is verschil tussen mens en dier. Blijf reëel nadenken.
- **Canada of midzomernacht in Lapland** Midzomernacht in Lapland. Heel bijzonder. Canada was schitterend, maar Finland was erg bijzonder. We zijn o.a. in Rovaniemi geweest, het dorp van de Kerstman.
- **Martin Gaus** Ik heb opvoed- en gedragscursussen bij hem gevolgd. Op tv leek het mij een vreselijke man, maar hij heeft een goede visie en was een goede leraar. Ik heb zelfs een kat uit het dierenasiel via hem laten promoten op tv. Die kat is uiteindelijk geplaatst. Grappig was dat ik bij de opnames zat met die kat op schoot. Ik had een wit t-shirt aan en de kat was zwart... Ik zat dus onder de zwarte haren! Hierdoor moesten de opnames elke keer over.

Dit jaar wordt het jaar van de vrijwilliger genoemd. Wat doe jij voor vrijwilligerswerk binnen de Wildenborchse gemeenschap?

Ik ben voorzitter van de WVC (Wildenborchse Vrouwen Club). Het bestuur van de WVC komt 5 à 6 keer per jaar samen. De activiteiten ontstaan door wat vrouwen zelf aanbrengen. Tevens putten we nog uit een lijst met ideeën die Gea (van Dommelen, red.) bij het begin van de WVC heeft opgesteld. Zij was de oprichtster.

Daarnaast zit ik in het bestuur van de Oranjecommissie, wat ik ook erg leuk vind. Ik vond het een eer dat ze me hiervoor gevraagd hebben.

Aan wie zou jij deze doorgeefpen willen doorgeven? Welke vraag zou je aan diegene willen stellen?

Marianne Been. Een interessante vrouw. Ze heeft een avond verzorgd voor de WVC en dat maakte indruk. Ik wil graag meer van haar weten. Zo praat ze bijvoorbeeld in beeldvorm met haar paarden en daar mag ze meer over vertellen.

Oranjefeest 2011

Het Oranjefeest wordt gehouden op vrijdag 17 en zaterdag 18 juni

Maar eerst wat anders

We gaan als Oranjecommissie al jaren rond met de "schriften", hiermee vragen we een vrijwillige bijdrage van u om het Oranjefeest financieel te ondersteunen. Tijdens de commissievergaderingen worden er al jaren opmerkingen gemaakt over deze manier van geld inzamelen, het kost veel tijd om rond te gaan, wie willen we bezoeken? hoe houden we de lijsten actueel? kan dit niet anders?

Daarom hebben we dit jaar besloten te stoppen met de Schriften. Hiervoor in de plaats kunt u vanaf nu lid worden van de Oranjevereniging Wildenborch. Door het invullen van een machtiging kunt u lid worden, voor de prijs hoeft u het niet te laten voor € 5,-- per gezin bent u al lid, en steunt u de Oranjevereniging, een hoger bedrag mag natuurlijk ook. Tijdens het feest zullen er inschrijfformulieren klaarliggen, we hopen u als lid te mogen begroeten.

Dan nu het feest

Op vrijdag beginnen we als gebruikelijke weer met een barbecue bij de kapel, waarna we op zaterdag middag de altijd weer gezellige volksspelen voor u zullen organiseren. Deze zullen ook dit jaar weer plaatsvinden bij het kasteel.

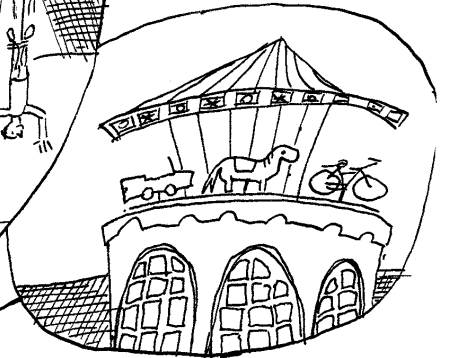
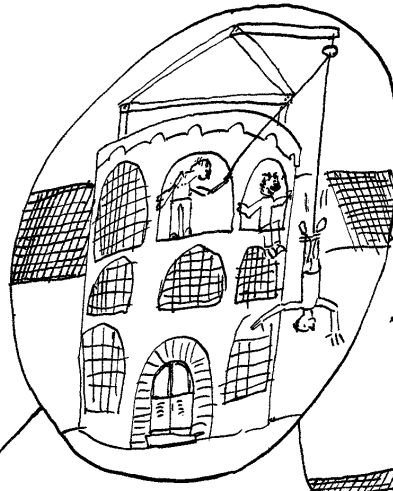
Vrijdag beginnen we omstreeks 20.00 uur

De kosten van de barbecue zijn ook dit jaar weer € 10,00 per persoon. Voor opgave van de barbecue zie het opgaveformulier. Op zaterdag hebben we weer de volksspelen bij het kasteel. Vanaf 13.00 uur zijn er ballonnen met kaartjes voor de ballonwedstrijd verkrijgbaar, waarna om ongeveer 13.30 uur de opening zal plaatsvinden. Verder kunt u deze middag weer prachtige prijzen winnen met de verschillende spelletjes.

Wij zullen als Oranjecommissie onze uiterste best doen om er ook dit jaar weer een gezellig feest van te maken, en we hopen dan ook, dat u allen komt op vrijdag en zaterdag.

De Oranjecommissie

Vergadering Oranje commissie

zijn er nog ideeën voor dit jaar

LATEN WE EEN SPOOKKASTEEL MAKEN....

...OF bungee-jumpen

een draai-molen op de toren!

TJAJ!

Somber man!

Saa!

Flauw!

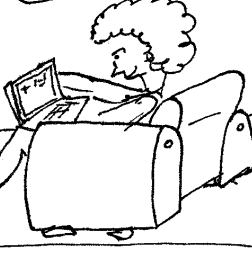
moeten we niet eerst overleggen met Evert?

Voorjaarsgeluk in het buitengebied

WANNEER DE BEVALVE HET VOOR LAATST?

WEEET IK NIET.... HEB NU HOOPPIJN.... MAAR HET GEDAS MOET NOG GEMAAKT

IS HET ERG... ZAL IK EVEN EEN PARACETA-MOL MAKEN?

Gouden Otruc werkt altijd!

Wat gebeurt er nog meer op de Wildenborch?

Iedereen in de buurt weet wel zo'n beetje wat er zoal gebeurt op de Wildenborch. Jennine houdt iedereen goed op de hoogte van het wel en wee op het kasteel. Maar de meesten weten niet dat ik -Evert-Kees, de man van Jennine- op de Wildenborch ook nog een eigen coachingspraktijk run. En daar wil ik hierna even iets meer over vertellen. Tot 2005 was ik directeur van een uitgeverij in Hilversum. Toen wij hierheen verhuisden, besloot ik om naast het beheer van de buitenplaats ook een eigen coachingspraktijk te beginnen. Op die manier bleef ik middenin de maatschappij staan. Ik volgde daartoe in 2005/2006 een Post HBO Opleiding en ging dus weer gewoon in de lesbankjes zitten. In maart 2006 rondde ik deze opleiding met succes af. Onder de naam Levenswys (zie ook www.levenswys.nl) ontvang ik hier op het kasteel managers (m/v), die op de één of andere manier behoefte hebben aan een onafhankelijk iemand die een tijdje met hen meedenkt over de vragen en problemen die zich in hun werk en/of hun privéleven voordoen. Dat kunnen heel uiteenlopende vragen zijn. Bv hoe kan ik mijn medewerkers beter motiveren. Maar ook: Eigenlijk wil ik wel iets anders gaan doen, maar ik deins terug voor de consequenties. Vaak heeft de privésituatie daar ook sterk mee te maken. Je kunt je werk niet los zien van je privéleven en andersom. Het is dan fijn als er iemand onbevooroordeeld een eindje met je mee loopt en ook iemand die ruime ervaring in het bedrijfsleven heeft. Want voordat ik directeur werd van een zelfstandige uitgeverij, heb ik gewerkt bij Unilever en Wolters Kluwer. Gemiddeld komen mijn cliënten hier zo'n 5 a 10 keer, en soms na verloop van tijd nog een paar keer. De rustige en schitterende omgeving van de Wildenborch, tenslotte, is zeer geschikt om dit soort gesprekken te voeren; los van de waan van de dag. Ik doe dit werk met heel veel plezier. Behalve het feit dat ik anderen kan helpen, haal ik er zelf ook veel voldoening uit. Wat wil je nog meer?

Evert-Kees van de Plassche

Wissellijst:

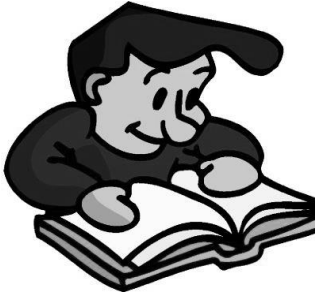
Bart 25 jaar.

Op 10 april vierde Bart Gremmer zijn 25ste verjaardag. Een bijzondere mijlpaal. De dag werd gevierd met een brunch buitenshuis voor familie en vrienden en burens.

De dag tevoren werd deze foto gemaakt. Bart kijkt toe terwijl Jenny bezig is om de vlaggenmast schoon te maken. Elk jaar op Bart's verjaardag wappert de vlag in op Wildenborchseweg 30 (de Prinses Julianaschool). Ook dit jaar weer.

© adpic

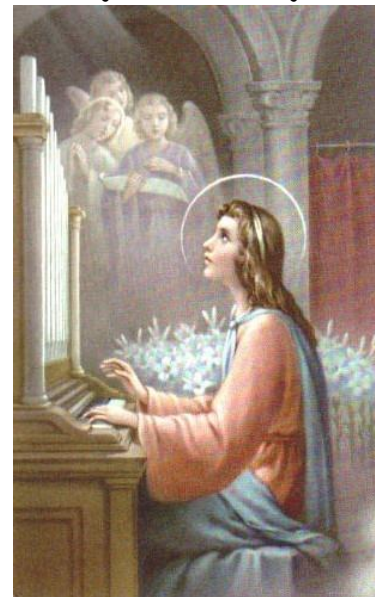
Voor de jeugd en iedereen die zich jong voelt.

Fluitjes (slot)

Ik hoop dat jullie allemaal naar de open dag bij Oldenhave geweest zijn. Daar kon je Michieltje helemaal schoongemaakt bewonderen. Er zijn lezertjes die daar een mooie foto van gemaakt hebben. Hij (Michiel) is weer bijna terug in Vlissingen en Gemeente'Werken' daar heeft alles al klaar om hem weer op het vertrouwde plaatsje neer te zetten. Ook de meeuwen zitten alweer te wachten.

Maar nog even over al die fluitjes zoals beloofd. Daar zit heel veel geschiedenis in. Zo'n simpel wilgenfluitje was wel de oorsprong van zo'n verschrikkelijke sloophoorn. Een stuk pijp gemaakt als een wilgenfluit waar stoom doorheen gejaagd werd. Dat was jarenlang op zee het middel om elkaar te waarschuwen of, zoals bij het vertrek van een passagiersschip te waarschuwen voor het naderende vertrek. Een uur voor vertrek 1 lange toeter, een half uur voor vertrek twee lange toeters en als dan alles los was (de trossen oftewel de touwen waarmee dat schip vastgemaakt was aan de wal) drie lange toeters. Een herrie en een emoties dat dat gaf. Dat wil je niet weten. Bij de eerste toeter, half Rotterdam wakker, al afscheidsoenen en zo geven, daarna een ieder van boord, behalve natuurlijk de mensen die meemoesten met die boot en de mensen die moesten zorgen dat 'ie aan de overkant van de zee kwam. Het meest vreselijke toeterapparaat van uit de hand gelopen wilgenfluitjes wat ik ooit heb gehoord is een stoomorgel op een typische Missisippysteamer. Jawel een verzameling sloopstoeters waar met stoom geluid en muziek uit gemaakt werd. Dat was in New Orleans (in Amerika) Vreselijk die herrie. En geen enkele milieuklup die protesteerde. Maar een soortgelijk instrument met hetzelfde principe, bestaat ook in vorm van een orgel. Noem maar op: Draaiorgel, kerkorgel, kistorgel, keyboard, Hammondorgel, stoomorgel en ga maar door. Heel lang, erg lang geleden had men al bedacht dat als je een stelletje van die fluitjes op een holle balk zet met gaatjes waarop die pijpen stonden, en je blies wat lucht in die holle balk je een melodie kon spelen.

De arme Sint Cecilia had zo'n ding. Ze werd geboren in ???? maar ze stierf als martelares in zo rond 200. Da's lang geleden. Maar tot op heden ten dage hebben tal van muziekverenigingen, koren en zo meer de naam Sint Cecilia. Ze is dus een heilige, anders was het geen Sint. Ja Sinterklaas is ook zo iemand. Sint Nicolaas. Waarom werd Cecilia destijds heilig verklaard. Om een lang verhaal kort te houden. Ze werd al heel jong uitgehuwelijkt als dochter van een vooraanstaande Romeinse (dat is nu Italië) familie. In die tijd bloeide het Christendom op in Rome. Op haar "huwelijksfeest" maakte zij muziek op zo'n verzameling fluitjes.

Iedereen dacht dat dat feestmuziek was maar dat was niet zo. Haar min of meer nieuwe echtgenoot wist zij hierdoor ook tot het Christendom te bekeren. Aangezien deze jongen ook uit een vooraanstaand Romeins gezin kwam, die hadden niks met Christenen, vonden de Romeinen dat niet leuk.

Dat is de reden dat ze beiden de marteldood gestorven zijn bij een van de vele Christenvervolgingen die de Romeinen op poten zetten in die tijd.

De Paus verklaarde haar later prompt heilig. Dat ging toen wat makkelijker dan nu en ze werd 'schutpatrones' (beschermheilige) van alle organisten en ander muzikmakers en muziek-instrumentenbouwers. Vandaar dus dat in het katholieke deel van Nederland alles wat enigszins met muziek te maken heeft naar haar genoemd wordt.

Maar dat simpele "orgeltje " van die arme Cecilia heeft wel de basis gelegd voor een van de oudste instrumenten ter wereld. Ben je toevallig met je vader en moeder op Open Monumentendag in Zutphen, omdat je verplicht cultuur moet snuiven, dan mag je rustig in de Walburgis de trap opkomen tot bij dat orgel en dan laten we je zien hoe dat met die pijpjes van Cecilia in elkaar steekt. Daar zitten er wel een duzend of wat van in. Net als bij dat ding van Cecilia: Pijpjes op een holle balk.

Je mag natuurlijk zelf ook zelf spelen, ook al kan je er geen biet van.

Kijk ook maar eens op You Tube bij een Klokhuisfilmpje "Klokhuis-aflevering pijporgel-deel1" (Dat blondje is later met Boer zoekt vrouw begonnen trouwens)

Als die arme Cecilia dat allemaal nog eens had kunnen weten.....

Landrot

Peiling interesse in glasvezel bij bewoners buitengebied

Lochem en Bronckhorst

Voor mensen in het buitengebied is een glasvezel aansluiting nog veel belangrijker dan in een bebouwde kom. Er zijn allerlei toepassingen mogelijk om rechtstreeks in contact te staan met allerlei voorzieningen die ook voor ouderen het wonen in het buitengebied prettiger en veiliger maken als zorg op afstand of de plaatselijke kerkdienst via de TV. Consulten van huisartsen en andere medische zorg vanuit de eigen woonkamer. Als thuiswerker rechtstreeks in verbinding staan met het werk. Alles wordt sneller en storingsvrij.

Michel Croes uit Laren en Dinant Brummelman uit Vorden houden een online peiling onder bewoners van het buitengebied in de gemeenten Lochem en Bronckhorst. Zij willen weten hoeveel mensen die niet in de kernen van deze gemeenten wonen, interesse hebben in een aansluiting op glasvezel. Croes en Brummelman denken met de uitkomst van de peiling sterker te staan in onderhandelingen met overheden en exploitanten van glasvezel. Ten minste, als veel mensen aangeven dat ze glasvezel zien zitten. Om in de Wildenborch aan te geven dat je interesse hebt in glasvezelkabel (in de toekomst!), graag het volgende doen:

Ga naar: <http://www.buitengebiedopglasvezel.nl>

Klik op: Belangstelling voor glasvezel buitengebied Lochem of Bronckhorst.

Vul het formulier in en druk op verzenden.

Schoonmaakrooster Kapel

Juli	2 keer:	Alma v.d. Schoot – Ineke Braakman – Frieda te Lindert
Augustus	2 keer:	Gerda Mennink – Gerda Lindenschot – Henny Zweverink
September	2 keer:	Dinie Staring – Henriëtte Otten – Ria Grubben

Het is de bedoeling dat vóór de tweede zondag van de maand wordt schoongemaakt vanwege de kerkdienst De tweede schoonmaak in overleg, in verband met verhuur. Janny Sligman doet de ramen en belt u als geheugensteuntje wanneer u aan de beurt bent. De lijst van werkzaamheden hangt in de werkkast.

Agenda 2011:

Oranjevereniging: Wildenborchs Feest,
17 juni Barbecue
18 juni Oranjefeest

Kapelcommissie: Staringavonden donderdagavond 28 juli en 4 augustus

Verenigingen:

Schietvereniging : elke dinsdag, van 20.15 uur tot 22.30 uur.
start na zomervakantie: 2de di. van augustus.

Koersbal: Om de week op donderdag, 1ste en 3de do. van de maand.
vanaf 19.30 uur.
start na zomervakantie: 1ste do. van september.

Volksdansgroep: Elke donderdag, van 9.30 uur tot 11.00 uur.
start na zomervakantie: 1 september.
(Nieuwe leden zijn heel welkom, ook jongeren!)

Wildenborchse Vrouwenclub: Laatste donderdag van de maand.
van 20.00uur tot omstreeks 22.00 uur.
van oktober t/m april.

Klootschieten: 3de zondag van iedere maand
10.00 uur verzamelen bij de Kapel.